

[Alfred Jensen.]

landbrug og vor industri. Jeg tænker her på Østeuropa og gør opmærksom på, at Polen har erklæret sig villig til at forøge sin samhandel med Danmark ganske føleligt. Jeg gør også opmærksom på, at på den økonomiske konference i Moskva i april måned i år erklærede handelsministeren for Sovjetunionen, at Sovjetunionen var villig til at mangedoble sin handel med Vesteuropa. Han gjorde også opmærksom på, på hvilke områder man var særlig interesseret i at gøre indkøb. Man var særlig interesseret i at aftage tekstilvarer, lædervarer, levnedsmidler, nydelsesvarer, skibe og maskiner. Der var naturligvis adskilligt mere, men jeg nævner disse grupper, fordi det netop er dem, vi har særlig interesse i at komme til at forhandle om, og fordi det her ikke alene drejer sig om at øge beskæftigelsesmulighederne, men også om at forøge landets økonomiske stabilitet, at råde bod på de vanskeligheder, vor økonomi er kommet i.

Det er klart, at med den ledighed, vi har i tekstilindustrien, er vi interesseret i at komme til at eksportere tekstilvarer til Sovjetunionen. Andre lande har den samme interesse. F. eks. England, hvor tekstilindustrien i fjor næsten lå brak, har været i allerhøjeste grad interesseret i at komme til at sælge tekstilvarer til Sovjetunionen. Jeg vil tro, at hvis vi havde gjort opmærksom på, at vi var interesserede, kunne vi også have fået tilsagn, som andre lande har fået det, og jeg vil tro, at selvom Danmark ikke var med ved forhandlingerne gennem en talmæssigt stærk repræsentation, der repræsenterede så at sige alle erhvervslivets sider, så er tiden ikke forpasset, så er der stadig mulighed for at øge vor produktion gennem en eksport af tekstilvarer til Sovjetunionen.

Det samme gælder levnedsmidler, den post, som altid er genstand for diskussion. Det er her, vi gennem årene har haft store vanskeligheder, fordi det har knebet med at få afsat vor produktion. Når Sovjetunionen erklærer sig villig til at aftage levnedsmidler, er vi i allerhøjeste grad interesserede i at træde i forhandling med den herom for at se, om vi kan nå frem til aftaler, som sikrer en øget produktion af levnedsmidler og dermed også øget beskæftigelse.

Hvad angår maskin- og skibsbygningsin-

dustrien, har vi jo særlig interesse i at få leverancer i stand. Der har i den seneste tid været en stor stigning i afskedigelserne ikke alene fra skibsværfterne, men også fra maskinfabrikkerne, fordi man ikke er i stand til at beskæftige det tidligere arbejderantal. I mange tilfælde har man valgt at nedsætte arbejdstiden for at holde så mange som muligt fast ved virksomhederne, men det ændrer jo ikke, at der ikke er fuld beskæftigelse i disse industrier, og at såvel virksomheder som arbejdere må være interesserede i at få forholdene ændret og sikre fuld beskæftigelse. Det er klart, at de bestræbelser, der er udfoldet, f. eks. for at danske skibsværfter skal overtage alt reparationsarbejde på danske skibe, vil tjene til øget beskæftigelse på skibsværfterne. Jeg ved ikke, om man har mulighed for at dirigere alt reparationsarbejde på danske skibe til danske skibsværfter, men jeg ved, at selvom det var tilfældet, var det ikke nok til at klare dansk skibsbygningsindustri problemer. Hvis man kun har skibsbyggeri for danske rederier, men ikke for fremmede rederier, vil man ikke være i stand til at udnytte kapaciteten fuldtud og dermed give de ledige hænder beskæftigelse.

Derfor forstår man så udmærket, at skibsværftsarbejderne har været utilfredse med de afslag, der er givet på henvendelser fra Sovjetunionen om bygning af skibe. Man forstår så udmærket, at det har resulteret i forhandlinger både til den ene og den anden side for at nå frem til en løsning, som sikrer mere byggeri af skibe til Sovjetunionen og Østeuropa, end der er i øjeblikket, og at der rejses krav om øget samhandel med Østeuropa. Nu ser jeg i dag i „Land og Folk“, at Sovjetunionen gennem sin handelsrepræsentation her har rettet fornyet henvendelse til skibsværfterne, hvorved man, formoder jeg, kommer ud over den langvarige diskussion om, hvorvidt der forelå konkrete eller koncise tilbud, fordi der her er tale om at træde direkte i forhandling med skibsværfterne om bygning af skibe.

Det vil altså sige, at vi står i en situation med virkelige muligheder for at komme til at bygge skibe i stort tal til Sovjetunionen, et skibsbyggeri, som kan betyde arbejde til ledige næver, et skibsbyggeri, som ikke alene angår skibsværftsarbejderne og dem, der ellers beskæftiger sig med skibsbyggeri, men som i allerhøjeste grad vedrører byer som Frederikshavn, Helsingør, Nakskov, Svend-